

Organ Mafyası

– Mustafa Kara · 10 Aralık 2012

ORGAN MAFYASI

Tarihi hatırlamıyorum. Mevsim kış. Ankara'nın kuru ayazı, insanın iliklerine kadar işler, kanını dondurur. Yine böyle soğuk bir kış günü, mesai bitmiş, eve gideceğim. Minibüs bekliyorum. En ön sıralarıdayım. Yollar buz olduğu için, minibüs seferleri aksıyor, sinirler geriliyor.

Endişeli bekleyiş sürerken, yanıma genç bir bayan yaklaştı. Kucağında 3-5 yaşların uzun sarı saçlı, mavi gözlü sevimli mi sevimli bir kız çocuğu var. Çocuk ağlıyor. Çocuğu bana uzatarak: "Çocuk çok aç biraz bakabilir misin?" Şuracıktan, yiyecek bir şeyler alsam" dedi.

Çocuğu kucağıma aldım, dudakları soğuktan morarmış, göz yaşları adete buz tutacak. Paltoma iyice sardım, biraz sonra sustu. Gözlerimin içine manalı manalı bakıyor. Konuşuyorum onunla, biraz sevdim gülümsemeye başladı. Hayli zaman geçti.

Minibüs kuyruğundaki sıram da geçti. Çocuğun annesinden de bir haber yok. Ayaklarım buz tutacak neredeyse... Çocuk ağlamaya başladı, işaret parmağını uzatarak, simitçiyi işaret etti. Hemen oracıktaki simitçiden simit aldım, çocuk acıkmış, lokmaları yutkunamıyor. Bir de meyve suyu aldım, doyurmaya çalıştım.

Çocuğun annesinden hala bir haber yok. Zaman da bir hayli ilerlemişti. Merak etmeye ve endişelenmeye başladım. Hemen oradaki trafik polisine gittim, durumu anlattım, o da Polis Karakoluna gitmemi salık verdi. Çaresiz Polis Karakoluna gittim. Durumu oradaki memurlara anlattım. Nöbetçi Amire götürdüler, olayı tekrar anlattım. Emniyet Amiri ile Polis Memurunun göz göze geldiğini hissettim. Beni dışarı aldılar. Aradan 5 – 10 dakika geçmişti ki, beni bir odaya aldılar. Önüme kocaman defterler koydular bir de çay söylediler. Çayı içince içim ısındı. Defterler sabıkalılara aitmiş. Polis Memuru "bundan başla" diyerek, defterlerden bir tanesini verdi.

Sayfaları çevirmeye başladım. Maalesef o defterde bulamamıştım. Hatırlamıyorum kaçınıcı defterdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı;

"İşte, buldum" dedim. "Buldum, bu bayandı!"

Defteri Polis Memuru aldı, Emniyet Amirinin odasına geçtik, emin olup olmadığını defalarca sordular. Ben o bayan olduğundan çok emindim. Polis Merkezi'nde ki görevlilerin aralarında yaptıkları konuşmalardan anladığıma göre, bu bayan, küçük çocukları kaçırp, organlarını satmaktan sabıkalı ve aranıyormuş.

Bayanın evine baskın yapmak için hazırlıklar yapıldı. Emniyet Amiri'nin bir takım talimatlarından sonra yola çıktık. Ankara'nın varoşlarından bir mahalleye geldik. Ekip otosu sokağın تنها bir yerinde durdu. Uzaktan evi göstererek, etrafını sardılar, zorla kapıyı açtirdılar. Beni otomobilden indirmemişlerdi,

uzaktan izliyorum. Bir görevli, ekip otosuna doğru el ederek beni çağırđı. Yanlarına gittim.

Bayan, bana çocuğu veren bayandı. Ancak o, ısrarla beni tanımadığını, hiç görmediğini söyledi. Emin olup olmadığımı defalarca sordular. Ben emindim. Üzerindeki kıyafeti tarif ettim. Ekipten 2-3 kişi eve girerek, 10-15 dakika sonra, benim tarif ettiğim kıyafetlerle kapıda göründüler ve bana göstererek; "Bunlar mı, emin misin?" diye tekrar tekrar değişik cümlelerle sordular. Ben emin olduğumu her seferinde kesin bir dille tekrarladım. Bayanı da ekip otosuna alarak, Polis Merkezi'ne doğru yola koyulduk.

Sabah olmak üzereydi. Dışarıda lapa lapa kar yağıyor, yollar bomboş, sokak lambalarından yansıyan, kar taneleri adeta dans ederek yere düşüyor. Ekip otosunun içi sıcacık, bazıları uyuklamaya başladı. Ben de kar yağarken onları seyre dalmışım, ısınınca da içim geçmiş...

Ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum bir elin omzuma değdiğini hissettim. Annemin; "oğlum işe geç kaldın, gitmeyecek misin?" diye seslendiğini duydum.

Mustafa KARAAHMETOęLU

10.12.2012